

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. S.**, zast. JUDr. Karlem Horákem, advokátem se sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1, proti žalovanému: **policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 31. 5. 2013, č. j. PPR-9964-25/ČJ-2009-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Ad 15/2013 - 53,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podanou kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 31. 5. 2013, č. j. PPR-9964-25/ČJ-2009-990131. Tímto rozhodnutím žalovaný částečně změnil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „služební funkcionář“) ve věcech kázeňských ze dne 17. 3. 2009, č. 65/2009, kterým byl žalobce uznán vinným, že se dopustil jednání majícího znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. d), písm. f) bodu 2 a bodu 5 a podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), za což mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti „asistent“. Změna výroku prvostupňového rozhodnutí služebního funkcionáře spočívala v doplnění podrobného popisu skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, aby nemohlo dojít k jeho zaměnitelnosti. Ve zbývajících částech žalovaný rozhodnutí služebního

funkcionáře potvrdil. Žalobce se tak měl dopustit přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích tím, že dne 27. 12. 2008 okolo 1:00 hod. řídil v Praze 6, ul. Bělohorská (ve směru z centra), osobní motorové vozidlo tovární zn. VOLKSWAGEN Passat, SPZ X, po tramvajovém pásu, nereagoval na znamení autohlídky Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“) k zastavení rozsvícením nápisu „STOP“ a před hlídkou ujížděl. Křížovatku projel na červený světelný signál a v průběhu pronásledování překračoval maximální povolenou rychlost. Po zastavení vozidla nepředložil na žádost hlídky doklady potřebné k řízení vozidla a odmítl se podrobit vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem; a dále tím, že dne 12. 1. 2009 okolo 12:12 hod. bezprostředně po vystoupení z vozu v Praze 6 u McDonald's v ul. Skuteckého se odmítl bez vážného důvodu podrobit vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem.

[2] V žalobě (ve znění repliky) směřující proti rozhodnutí žalovaného policejního prezidenta žalobce připomněl, že o jeho odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře žalovaný již v minulosti rozhodoval, přičemž toto rozhodnutí (ze dne 20. 7. 2009, č. j. PPR-9964-9/ČJ-2009-99KP) bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2013, č. j. 7 Ca 210/2009 - 52. Městský soud v rozsudku č. j. 7 Ca 210/2009 - 52 dospěl k závěru, že v řízení učiněná skutková zjištění se opírala o vadně provedené výslechy svědků, o kterých žalobce nebyl v rámci práva na obhajobu dle § 186 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o služebním poměru“), vyrozuměn, a tedy se jich neúčastnil, ačkoli tomu nebránila žádná objektivní překážka; další „výslechy“ svědků probíhaly formou podání vysvětlení, kterým žalobce rovněž nebyl přítomen, a tedy i v tomto případě došlo k porušení práva na obhajobu.

[3] Žalobce zdůraznil, že nesouhlasil s přestupky, které mu byly kladeny za vinu, a chtěl se osobně účastnit výslechu svých kolegů policistů, které byly v dalším řízení provedeny, a využít tak svého práva klást svědkům otázky. Ačkoli podle § 172 odst. 2 zákona o služebním poměru platí, že zmocněnec jedná jménem zastoupeného a ze zastoupení vznikají práva přímo zastoupenému, zmocněnec nebyl osobně přítomen na místech údajného přestupkového jednání, a tedy nemůže klást svědkům otázky v rozsahu, v jakém je toho schopen výlučně žalobce, který se doposud ke všem jednáním dostavoval, řízení nijak neztěžoval a nezpůsoboval jeho průtahy. Žalobce rovněž namítal, že svědkyně V. V. byla k výslechu předvolána způsobem, který jí v podstatě znemožnil se výslechu zúčastnit. V této souvislosti popsal, že zásilka s předvoláním jmenované svědkyně k podání svědecké výpovědi byla podána k poštovní přepravě dne 5. 4. 2013, a protože adresátka nebyla zastížena, byla jí dne 9. 4. 2013 do schránky vhozena výzva k jejímu vyzvednutí, což učinila dne 23. 4. 2013, tedy až poté, kdy měl výslech dne 16. 4. 2013 proběhnout. Svou neúčast svědkyně následně omluvila podáním ze dne 27. 4. 2013 a požádala o náhradní termín výslechu, který se však již neuskutečnil. Vzhledem k tomu, že V. V. byla mezi předvolanými svědky jedinou civilní osobou, nebylo dle žalobce možné neprovedení její svědecké výpovědi pominout s odůvodněním, že skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn i bez jejího výslechu. Pokud plánované výslechy svědků proběhly v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, resp. v případě V. V. výslech této svědkyně neproběhl vůbec, došlo dle žalobce v řízení k procesním pochybením majícím vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí.

[4] Městský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobce zjevně vychází z přesvědčení, že mu svědčí právo účastnit se výslechu svědků osobně a že toto právo nelze uspokojit možnou přítomností zástupce žalobce, neboť jeho zplnomocněním nedochází „ke splynutí zmocněnce a zmocněného“. S ohledem na skutečnost, že se zástupce žalobce z účasti na výslechu svědků prováděných ve dnech 15. a 16. 4. 2013

pokračování

omluvil z důvodu absence svého klienta, městský soud uvedl, že na případné správnosti uvedeného žalobceva názoru závisela též odpověď na otázku, zda se zástupce žalobce z výslechů omluvil řádně.

[5] Městský soud dospěl s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013 - 37, a ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014 - 21, k závěru, že osobní účast žalobce na výslechu svědků nebyla z hlediska uplatnění jeho práv nezbytná, neboť je nepochybně mohl uplatnit prostřednictvím svého zástupce, který byl o termínu konání výslechů vyrozuměn. Omluvu zástupce žalobce z výslechů svědků městský soud nepovažoval za řádnou, neboť zástupce jako jediný důvod své nepřítomnosti uvedl nepřítomnost svého klienta, který se chtěl výslechů účastnit osobně. Dle městského soudu tak žalovaný nepochybil, provedl-li výslechy svědků v původně stanovených termínech a v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. Důvodnou městský soud neshledal ani námitku žalobce týkající se svědkyně V. V., která byla k výslechu předvolána způsobem připouštějícím situaci, za které se svědkyně nemohla (nikoli vlastní vinou) k výslechu dostavit, neboť se o jeho konání dozvěděla až po příslušném termínu. Městský soud v této souvislosti konstatoval, že jmenovaná by se k výslechu v daném termínu nemohla dostavit ani tehdy, pokud by jí bylo předvolání doručeno s dostatečným předstihem, resp. pokud by si předvolání vyzvedla na pobočce provozovatele poštovních služeb přede dnem konání výslechu, neboť se z účasti na výslechu dodatečně omluvila z důvodu trvajících poporodních šestinedělí. I bez provedení výslechu jmenované však byl dle městského soudu skutkový stav věci zjištěn dostatečně.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, kterou formálně opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy o nesprávné posouzení právní otázky krajským (městským) soudem.

[7] Stěžovatel připomněl, že služební orgány i městský soud vyšly z názoru, že je-li účastník správního řízení zastoupen, postačuje, aby se ústního jednání zúčastnil pouze tento zástupce, který za účastníka může vykonat všechna jeho práva. S tímto závěrem však stěžovatel nesouhlasil. Poukázal na znění čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který každému přiznává právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Toto právo nelze dle stěžovatele přenést na jiného, ani je nelze ničím omezit, tím méně odkazem na soudní judikaturu. Stěžovatel namítal, že ačkoli deklaroval, že chce využít práva své osobní účasti, bylo mu toto právo postupem služebního orgánu nepřipustně odňato. Stěžovatel připomněl, že smyslem nezczitelného ústavního práva účastníka řízení na osobní přítomnost při projednávání věci je možnost bezprostředně reagovat na výpovědi slyšených svědků, konfrontovat jejich tvrzení a zpochybňovat je. Už z principu tak ani jedno z uvedeného nemůže za účastníka řízení realizovat jeho zástupce, jehož (byť i aktivní) přítomnost nemůže skýtat dostatečnou procesní záruku vyvažující zásah do práv účastníka vyslýchat svědky „proti sobě“. Stěžovatel zdůraznil, že úlohou zástupce je poskytovat právní pomoc, nikoli suplovat práva účastníka řízení. Výpovědi svědků provedené ve dnech 15. a 16. 4. 2013 tak stěžovatel pokládal za nezákonné, z nichž nebylo možno v řízení vycházet. K výslechu svědkyně V. V. uvedl, že k tomuto důkazu neměl služební orgán přistupovat selektivně, ale měl trvat na jeho provedení, neboť se mohlo jednat o důkaz vyvažující důkazy ostatní. Odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 120/2014 -

21 stěžovatel nepokládal za případný; za přiléhavý naopak považoval rozsudek č. j. 2 As 70/2010 - 63. Se závěry městského soudu, dle kterých stěžovatel nemusel být výslechu svědků osobně přítomen, se neztotožnil a namítal také rozpor s judikaturou Ústavního soudu, kterou (byť se vztahuje k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod v trestním řízení) je možno vztáhnout také na řízení správní. Stěžovatel uzavřel, že i z pohledu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (zákon č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) a judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) musí být obviněnému dána možnost zpochybnit výpověď svědka obžaloby, klást svědkovi otázky, a umožnit tak obhajobě alespoň v některé fázi řízení svědka vyslechnout kontradiktorním způsobem. Městský soud sice v této souvislosti citoval rozhodnutí ESLP, avšak jiná zamlčel. O použitelnosti důkazu výslechem svědka v nepřítomnosti účastníka řízení pojednává také „Závěr č. 115 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 8. 6. 2012“, jímž se však žalovaný v projednávané věci zjevně neřídil.

[8] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu ztotožnil se závěry městského soudu, že zjištěný skutkový stav má oporu ve shromážděném spisovém materiálu, žalobou napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné a důkazy provedené ve správním řízení byly v projednávaném případě dostatečné.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Na úvod Nejvyšší správní soud připomíná, že o nynější kasační stížnosti rozhodoval za stavu, kdy žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného policejního prezidenta předcházela rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2013, č. j. 7 Ca 210/2009 - 52, č. 2884/2013 Sb. NSS. Tímto rozsudkem bylo zrušeno původní rozhodnutí žalovaného a věc mu byla vrácena k novému projednání se závazným právním názorem zhojit vytykané procesní vady, k nimž v předchozím řízení došlo. Stěžovatel (ani jeho zástupce) nebyli ve správním řízení vyrozuměni o konání svědeckých výslechů, a tedy nebyli přítomni žádnému z úkonů správního orgánu, při kterých byla zaznamenána tvrzení zasahujících policistů nebo policistů přítomných protiprávnímu jednání stěžovatele, nebylo jim umožněno klást svědkům otázky, a využít tak procesních práv ve smyslu obecného ustanovení § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru, dle kterého má účastník řízení právo *a) nablížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.*

[11] V nyní posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že výslechy svědků konané ve dnech 15. a 16. 4. 2013 proběhly bez osobní účasti stěžovatele a jeho zástupce, aniž by na základě doručených omluv došlo k jejich přeložení na jiný termín. Nejvyšší správní soud v této souvislosti nejprve poznamenává, že v řízení již není mezi účastníky sporné, že došlo k nápravě vytčených vad předchozího řízení, stěžovateli byla dána možnost účastnit se výslechů svědků a nebylo mu jakkoli bráněno ve využívání veškerých procesních práv. Stěžovatel v kasační

pokračování

stížnosti vychází z přesvědčení, že mu svědčí bezvýhradné právo účastnit se osobně výslechu svědků a že toto právo nelze uspokojit možnou přítomností jeho zástupce.

[12] Ve vztahu k této sporné právní otázce však městský soud správně poukázal na skutečnost, že judikatura Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013 - 37, ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014 - 21, nebo ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 As 273/2016 - 48) ve jmenovaných rozhodnutích dovodila, že v případě ústního jednání o přestupku není obecně nezbytná osobní účast obviněného. Práva obviněného nejsou výlučnými právy účastníka řízení samotného, ale je možné je s ohledem na jejich povahu vykonat prostřednictvím zástupce, který může navrhopvat důkazy, seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a klást svědkům otázky atd., přičemž z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Nejvyšší správní soud v citované judikatuře zároveň vyslovil, že podmínka osobní účasti obviněného při jednání nevyplývá ani z čl. 6 odst. 3 Úmluvy, podle kterého má obviněný právo obhajovat se osobně nebo právě za pomoci obhájce podle vlastního výběru, a nedochází ani k porušení základního práva stěžovatele dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Je-li obviněný v řízení zastoupen, zpravidla postačuje, zúčastní-li se ústního jednání pouze jeho zástupce. Osobní účast obviněného, který je zastoupen, by byla vyžadována pouze tehdy, vyvstala-li by potřeba vyslechnout obviněného z důvodu zjištění skutkového stavu věci (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008 - 61, nebo již zmiňovaný rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013 - 37).

[13] Pokud tedy byl stěžovatel v projednávané věci řádně zastoupen, přesunula se procesní aktivita na bedra jeho zástupce, vyjma úkonů vyžadujících osobní účast stěžovatele, za které (jak bylo uvedeno výše) judikatura považuje výslech samotného obviněného. Vzhledem k tomu, že v nynější věci z ničeho nevyplývalo, že by žalovaný pokládal za nezbytné provádět v řízení výslech stěžovatele, plně postačovalo, pokud by jednání a výslechy svědků proběhly za přítomnosti zástupce stěžovatele, jemuž bylo řádně doručeno vyrozumění o konání výslechu svědků. S již zmiňovanou výjimkou výslechu obviněného platí, že není-li v případě ústního jednání nezbytné, aby se ho obviněný fyzicky účastnil, není ani požadováno doručování předvolání přímo obviněnému za situace, kdy je řádně zastoupen (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011 - 56).

[14] Sám stěžovatel ve své e-mailové omluvě (doručené žalovanému dne 10. 4. 2013) s odkazem na svou zdravotní indispozici doloženou zdravotními zprávami uvedl, že chce být u výslechu přítomen, a proto žádá o jejich přeložení na jiný termín, v němž by se mohl výslechu svědků společně se svým zástupcem zúčastnit. Bližší důvody, pro které by byla účast samotného stěžovatele při výslechu svědků nezbytná a které by zpochybňovaly skutkový stav věci, v omluvě obsaženy nebyly. Jak tedy bylo uvedeno výše, neúčast stěžovatele obecně nebránila uskutečnění jednání, při kterých byli vyslýcháni předvolaní svědci, neboť výslech samotného stěžovatele v řízení navržen (ani služebními orgány požadován) nebyl a jeho nepřítomnost nemohla za existující důkazní situace ohrozit cíl vedeného správního řízení. Žalovaný měl ve správním spisu k dispozici také jiné důkazy, které spáchání přestupků stěžovatelem v řízení prokazovaly (mimo jiné např. fotodokumentaci a kamerové záběry obsažené na CD nosiči založeném ve správním spisu). V řízení tak bylo bez pochybností prokázáno, že stěžovatel opakovaně řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, svou velmi riskantní jízdou (pronásledován několika policejními hlídkami) se dopustil porušení řady právních norem, nedbal výzev policistů, kladl aktivní odpor a nabádal zakročující kolegy, aby jeho jednání neřešili, kdy se evidentně pokoušel těžit ze své

příslušnosti k policejnímu sboru. Opakovaná jednání mající znaky přestupků na úseku bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (tím spíše jednalo-li se o opakované nebezpečné řízení pod vlivem alkoholu) policistou, který by měl takové jednání potírat, je jisté nutno vnímat jako velmi negativní a jsoucí v rozporu se samotným posláním výkonu povolání policisty.

[15] Omluvu zástupce stěžovatele (ze dne 12. 4. 2013, doručenou téhož dne žalovanému) z jednání ve dnech 15. a 16. 4. 2013, při kterých mělo dojít k výsledkům svědků, obsahující zdůvodnění, že bez přítomnosti stěžovatele nelze jednání konat (neboť nemá valného významu) a je nutno je odročit, žalovaný služební orgán a městský soud správně vyhodnotily jako nedostatečnou a neuznaly ji. Neúčast stěžovatele na jednání zapříčiněná jeho zdravotním stavem nebyla způsobila omluvit nepřítomnost jeho zástupce, který za něj mohl a měl práva, jejichž výčet obsahuje výše citované ustanovení § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru, v řízení vykonat. Neobstojí tedy názor stěžovatele, že (byť i aktivní) přítomnost zástupce u jednání nemůže skýtat dostatečné procesní záruky náležité obhajoby. Svou nedostatečně omluvenou nepřítomností u výsledků se zástupce stěžovatele z vlastní vůle zbavil možnosti uplatnění procesních práv a náležitého zastupování stěžovatele v řízení, a svým postupem zapříčinil nemožnost reagovat na zjištění a hypotetické situace, vyplývající z provedení dokazování, včetně možnosti navrhnout za účelem objasnění skutkového stavu další důkazy, včetně požadavku na provedení výsledku samotného stěžovatele. Zapříčinil tak i nemožnost reagovat na skutečnosti, ke kterým by se zástupce nebyl schopen bez přítomnosti stěžovatele vyjádřit, s čímž rovněž mohl přímo při jednání spojit návrh na opakování výsledků svědků. Tento návrh nebyl následně uplatněn ani v soudním řízení před městským soudem, které (pokud jde o soudní přezkum vydaných správních rozhodnutí v řízení dle § 65 a násl. s. ř. s. v plné jurisdikci) skýtá z hlediska naplnění čl. 6 Úmluvy dostatečné záruky. Pokud se tedy zástupce stěžovatele z procesní opatrnosti výsledků svědků nezúčastnil, ačkoli byl informován, že i přes doručené omluvy žalovaný neshledal důvod k odložení termínů plánovaných výsledků, nelze až *ex post* argumentovat, že toliko stěžovatel by byl při jednání schopen reagovat na výpovědi slyšených svědků, konfrontovat je s vlastními tvrzeními a učiněné výpovědi zpochybnit.

[16] Ve shodě s městským soudem Nejvyšší správní soud zároveň doplňuje, že v rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014 - 21, zabývajícím se v podstatných rysech obdobným případem jako v nyní souzené věci, vyslovil jednoznačný závěr, že „*nemožnost účasti žalobce u ústního jednání zapříčiněná jeho nemocí (...) nebyla způsobila omluvit také nepřítomnost jeho zástupce, který mohl a měl všechna práva účastníka řízení vykonat za žalobce*“.

[17] Argumentoval-li stěžovatel v kasační stížnosti nálezem Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2016, sp. zn. I. ÚS 1860/16, týkajícím se trestního řízení vedeného ve věci spáchání trestného činu obchodování s lidmi, nejsou závěry tohoto nálezu přenositelné na řízení ve věcech služebního poměru stěžovatele vedené podle zákona o služebním poměru, nemající povahu obvinění z trestného činu. K námitce stěžovatele, že městský soud v odůvodnění rozsudku sice cituje rozhodnutí ESLP, avšak jiná (jemu nekonformní) zamlčuje, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka nebyla pro svou obecnou a nekonkrétní formulaci způsobila bližšího soudního přezkumu, a proto se jí Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

[18] Pokud stěžovatel nově až v kasační stížnosti namítal, že žalovaný se zjevně neřídil „Závěrem č. 115 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ze dne 8. 6. 2012“, který pojednává o použitelnosti důkazu výsledkem svědka v nepřítomnosti účastníka řízení, je v této části kasační

pokračování

stížnost nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Tato argumentace stěžovatele se totiž opírá o nové důvody, které nebyly uplatněny v žalobě před městským soudem, ač tak stěžovatel učinit mohl, a městský soud se proto důvodností této námitky nemohl zabývat. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej např. již rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, č. 1743/2009 Sb. NSS) v této souvislosti vyplývá, že ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. zavádí do řízení před Nejvyšším správním soudem koncentrační princip, který zajišťuje, aby uplatněné výhrady účastníků řízení byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, kterým byly v podaných žalobách předestřeny, a až poté může zákonnost jejich posouzení, promítly-li se zároveň i do námitek kasačních, přezkoumat Nejvyšší správní soud.

[19] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, že žalovaný měl k výslechu svědkyně V. V. přistupovat shodně jako ke všem ostatním důkazům (nikoli selektivně) a trvat na jeho provedení, a to tím spíše, že svědecký výslech jmenované mohl ostatní provedené důkazy tzv. vyvážit.

[20] Ve shodě s městským soudem Nejvyšší správní soud uvádí, že svědkyně V. V. sice byla žalovaným k výslechu předvolána způsobem připouštějícím situaci (která nakonec také nastala), že se svědkyně nemohla k výslechu dostavit ve stanoveném termínu, neboť se o jeho konání (z důvodu vyzvednutí předvolání po uplynutí úložní doby) dozvěděla až poté, co jednání proběhlo. Toto procesní pochybení však v posuzované věci nemělo vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí žalovaného, neboť skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně i bez provedení výslechu této svědkyně. Přestože stěžovatel poukazyval na skutečnost, že jmenovaná byla jedinou civilní osobou mezi všemi předvolanými svědky, z hlediska náležitého zjištění skutkového stavu věci nebylo provedení výpovědi této svědkyně nezbytné. Jak městský soud podrobně popsal v odstavci [40] odůvodnění rozsudku, zjištění všech důležitých okolností ve správním řízení bylo povinností služebního orgánu, který byl také tím, kdo určil, jaké důkazy budou v řízení provedeny. Svědkyně V. V. měla vypovídat k přestupku, jehož se stěžovatel dopustil dne 27. 12. 2008. Z celkem devíti výslechů, které byly provedeny ve dnech 15. a 16. 4. 2013, se jich osm týkalo právě tohoto přestupkového jednání. Dva z vyslechnutých svědků navíc vypovídali z pozice spolujezdců stěžovatele, tedy z pozice, z níž se měla k události vyjádřit také svědkyně V. V. S městským soudem je možno souhlasit, že ve věci nebylo podstatné, že dva vyslechnutí svědci (spolujezdci) byli policisty mimo službu, zatímco svědkyně byla civilní osobou. Pokud stěžovatel pokládal tuto okolnost za klíčovou, měl v žalobě náležitě ozřejmit, v čem konkrétně význam této skutečnosti spatřuje, případně doplnit, ve vztahu k jakému aspektu žalovaným zjištěného skutkového stavu měla hrát výpověď V. V. roli. Stěžovatel se však v podané žalobě omezil toliko na obecné námitky procesního pochybení žalovaného, aniž by zjištěný skutkový stav jakkoli rozporoval. Za daných okolností se proto Nejvyšší správní soud ztotožnil s hodnocením městského soudu, že výpověď jmenované nebyla s to učiněný skutkový stav věci zpochybnit.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Na základě všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch

a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu